

TROMMELVLIES 34:

Tintelend treffen

Zal ik altijd creatief buitengewoon stimulerend blijven vinden: dat je nietsvermoedend gewoon je dagelijkse ding doet en dat dan een interessant individu onverhoeds je pad kruist. Van die mensen met een verhaal.

Zo ontmoette ik anderhalf jaar geleden Otto Honders, die ik zou interviewen voor een artikel in een vakblad waar ik voor schrijf. Al zo'n zeventien jaar loopt hij met zijn bedrijf voorop in de Nederlandse markt van brandbeveiligingssystemen. Maar gaandeweg het vraaggesprek kwam ter sprake dat hij in een ver verleden (om precies te zijn van 1972 tot 1985) nog acteur streep regisseur was geweest bij Toneelgroep Proloog, een politiek theatergezelschap in Eindhoven.

Proloog had een aantal jaren samengewerkt met het Nederlandstalige muziekcollectief Bots, dat de muzikale invulling van verschillende gezamenlijke producties verzorgde. Samen met Bots schreef Otto een aantal maatschappelijk geëngageerde liedjes, waarvan er enkele terecht kwamen op hun albums.

Februari dit jaar sprak ik Harry Koolwijk, voor een stuk in datzelfde vakblad. Harry is een hoge piet bij een toonaangevende zwembadengroothandel in Brabant. En inderdaad: ook dat klinkt niet echt rock & roll. Maar in het ijsbrekende aanloopgesprekje naar het feitelijke interview vertelde hij terloops dat ie zo rond 1967 manager van Armand was geweest ('Van *Ben ik te min*' zei hij er ijlings achteraan, daarmee de arme protestzanger onbedoeld weer stigmatiserend met die levenslange éne hit).

Die belangenbehartiging liep via theaterbureau Paul Ackett, destijds tevens uitgever van popmaandblad *Muziek Express*. 'Het wou in eerste instantie niet zo vloten met de doorbraak van Armand, maar zodra ik hem op de voorpagina van *Muziek Express* had weten te krijgen, stond ie in een mum van tijd in de Top 40' vertelde Harry. 'De beatwereld begon net op gang te komen – Q65 en The Motions traden op in de Marathon, een rolschaatsbaan annex danszaal in Den Haag.' Hetgeen mij gelijk een elegant overgangetje verschaft.

Ik had op dit ogenblik bij een optreden van Dierenpark in Den Haag kunnen zitten. Maar in plaats daarvan zit ik op zaterdagavond achter een willekeurige werktafel, met mijn laptop en een Campari, en *Treeful Of Starling* van het overdonderende Canadese talent Hawksley Workman op mijn koptelefoon. Ook mooi.

Een week eerder had ik een mailtje ontvangen van ene Hans Vandenburg. Over dat ie een oudere column van me had gelezen waarin ik het onder meer over zijn Dierenpark had. Fijntjes wees hij mij op foutjes. Over dat ie blij was 'Dat er überhaupt iemand bleek te zijn die het beschreven album had beluisterd.' En dat het (toen nog) niet geflopt was. Mijn achterdochtig brein geloofde evenwel aanvankelijk niet dat dit ook werkelijk De Kale Koning Der Pseudoniemen was. Luttel internetspeurwerk overtuigde mij echter volkomen.

Vervolgens nodigde hij me uit om het daaropvolgende weekend een optreden bij te wonen, waar een "afscheids-cd" zou worden opgenomen ('Eigenlijk gewoon weer een knipogende schreeuw om aandacht'). Helaas kon ik dus niet. Heel helaas. Dus onderga ik hier nu halfdronken Hawksley.

Of zoals Ouwe Hans het zegt: 'Die beestachtig goede artiesten achter uw favoriete traliedjes.'

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: kennismakend *Ice age* van Hawksley Workman (maar *Weer die hele stuk!* van Dierenpark mag ook).